

og vil lægge ryg til ubehagelige dele af den økonomiske politik, hvis statsministeren så vil sidde og hygge sig med hr. Holger K. Nielsen om socialpolitik, arbejdsmarkedspolitik, miljøafgifter, og hvad man nu ellers kunne finde på at sidde og hygge sig med.

Den går ikke. Regeringen må vælge side.

Statsministerens tale var jo i virkeligheden mest bemærkelsesværdig ved det, den ikke sagde noget om.

Et af de vigtigste emner for det nye Folketing bliver Danmarks forhold til EU. På den baggrund kunne vi jo godt have forventet, at det tema ville fylde en del i statsministerens tale. Men det var ikke tilfældet. I det hele taget var det udenrigspolitiske afsnit det tyndeste, jeg kan mindes fra en åbningstale. Om regeringskonferencen i 1996 sagde statsministeren blot, at forberedelse og deltagelse i EU's regeringskonference bliver den væsentligste opgave frem til 1996.

Ja, det er vi bestemt alle sammen enige om, men hvad er egentlig regeringens målsætninger? Tilsyneladende er der ikke rigtig nogen.

Regeringens holdning er desværre så typisk for den danske Europadebat. Gang på gang bliver befolkningen holdt hen med intetsigende snak. Gang på gang bliver spørgsmål og problemer fra debatten i de øvrige lande bagatelliseret og slået hen. Men pludselig melder realiteterne sig. De øvrige lande ønsker en fortsat udvikling af samarbejdet, og så har vi ikke i tide fået gjort de danske holdninger op, fordi debatten er blevet delvis undertrykt. Og det betyder, at så kommer vi uhjælpeligt i defensiven. Den danske indsats består så i at lave korrektioner til det, de andre er blevet enige om, og vi kommer for sent til at skaffe os allierede til støtte for vore synspunkter.

Ikke bare betyder denne strudsepolitik en svækkelse af den danske forhandlingsposition, men den er jo også et demokratisk problem. Vi må kraftigt advare regeringen mod at gå og luske med Europaspørgsmålene. Det er vigtigt med en bred folkelig opbakning bag EU-politikken, og derfor er det altså helt uacceptabelt at holde befolkningen hen med snak og så møde op med overraskende forslag kort tid før en ny folkeafstemning.

Venstre ønsker at tale lige ud, vi ønsker at tale åbent om målene for EU's udvikling. Desværre kunne vi jo ikke få debatten under valgkampen, men regeringen kan ikke blive ved med at putte sig. Den store udfordring i de kommende år bli-

ver at udvide EU – i første omgang med Østrig og forhåbentlig både Finland, Sverige og Norge, og desuden må vi finde modeller, der kan knytte de nye demokratier i Øst- og Centraleuropa og Baltikum tættere til Den Europæiske Union.

Vi har en historisk forpligtelse til at forstærke både de økonomiske og de sikkerhedspolitiske bånd mellem Øst- og Vesteuropa. Men samtidig må vi sikre, at EU ikke udvikler sig til en ren snakkeklub, der ikke er i stand til at træffe beslutninger.

Derfor må beslutningsprocessen i EU gøres mere effektiv, og den må tilpasses det forhold, at medlemskredsen bliver større. Efter Venstres opfattelse betyder det bl.a., at EU's Ministerråd i højere grad må tage beslutninger ved flertalsafgørelser, og det betyder, at vi må forstærke den demokratiske kontrol med beslutningerne.

Det er også Venstres opfattelse, at Danmark bør være medlem af Vestunionen, fordi den bliver broen mellem NATO og EU, og fordi den bliver de øst- og centraleuropæiske landes forbindelse til såvel NATO som EU. Det er absurd, at Danmark alene af alle europæiske NATO-lande kun er observatør i dag.

Vi mener også, at Danmark skal forstærke indsatsen mod den internationale kriminalitet, og derfor bør vi fuldt og helt deltage i det retlige og politimæssige samarbejde mellem EU-landene.

Og vi mener, at det vil styrke dansk økonomi, hvis Danmark bliver fuldt og helt medlem af Den Økonomiske og Monetære Union uden at udsende signaler, der kan skabe tvivl om vore hensigter.

Med andre ord vil vi arbejde for at ophæve de danske forbehold i Maastricht-Traktaten og Edinburgh-Afgørelsen. Tiden er løbet fra dem, ikke mindst når EU nu bliver udvidet med nye medlemmer, der er fuldt og helt med i Fællesskabet uden forbehold.

Så synes jeg også, at vi i Danmark skal være opmærksom på, at der foregår en farlig debat i andre EU-lande om en europæisk union i to hastigheder. Jeg synes, vi skal lægge meget mærke til den debat. Regeringen har med rette taget afstand fra tanken om en europæisk union i to hastigheder. Det gør Venstre bestemt også. Det vil vi være meget imod. Men jeg synes, at vi i Danmark selvkritisk bør overveje, om ikke vi selv har givet anledning til den debat. Er det ikke netop Danmark, som med sine forbehold har givet næring til tanken om et Europa i to hastigheder. Jeg tror, at ved at fjerne de danske forbe-